

[Hans Thyge Jacobsen.]

Lovforslaget bliver vedtaget. Det Forslag, der forleden forlod Folketinget, er ikke — saa kan det ærede Medlem blive ved at paastaa det nok saa mange Gange — nogen Hjælp til de arbejdsløse, den arbejdsløse Person faar ikke 10 Cents mere, end han vil faa, naar han henvender sig til Socialreformens sociale Udvalg. Men Forslaget er en Hjælp til Kommunerne. Dette er Sandheden, og denne Sandhed bliver man nødt til at respektere — for man har naturligvis for længe siden erkendt den!

Formanden: Den sidst fremsatte Tale synes mig at være Vidnesbyrd om, at det ikke er blevet hørt af alle, da jeg henstillede, at man undlod at komme ind paa en Gentagelse af Debatten om det Lovforslag, der forleden blev vedtaget her i Tinget.

Ordføreren har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (Einer-Jensen): Jeg vil kun henstille til det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen at læse Lovforslaget; saa vil han blive overbevist om, at det, han stod og sagde heroppe, er urigtigt.

Munch-Petersen: Jeg forstaaer jo godt, at borgerlige Politikere, naar de diskuterer danske Forhold, gerne vil tale om noget andet, om noget, som Befolkningen herhjemme ikke har saa godt Kendskab til som de sørgelige Forhold her i Landet, og at man derfor stadig søger at komme ind paa Forholdene i Sovjetrusland paa Grundlag af forskellige tendentiøse Skildringer. Men det, som i hvert Fald kan slaas fast om Sovjetrusland, er, at selv om der maaske findes visse Rester af Nød enkelte Steder, bliver Forholdene derovre bedre og bedre for hver eneste Dag, der gaar, medens man her i Landet kan se lige den modsatte Udviklingslinie, at Nøden bliver større og større. Det er jo f. Eks. en Kendsgerning, at den gennemsnitlige Understøttelse, som en arbejdsløs her i Landet faar udbetalt i Aar, er mindre end den gennemsnitlige Understøttelse, en arbejdsløs fik udbetalt ved samme Tid i Fjor, fordi der i Aar ikke er gennemført nogen ekstraordinær Lovgivning, saaledes at Titusinder af arbejdsløse, som i Aarevis har betalt deres Kontingenter til Arbejdsløshedskasserne og troede derved at have forsikret sig selv imod Arbejdsløshed, sikret sig en ganske bestemt Understøttelse i Arbejdsløshedsperioden, i Dag er berøvet deres forsikringsmæssige

Hjælp, fordi de har været arbejdsløse saa længe, at de ikke engang har haft 10 Maaneders Arbejde i de sidste to Aar eller maaske ikke engang har haft et halvt Aars Arbejde i de sidste tre Aar og altsaa er faldet for 10 Maaneders og 26 Ugers Bestemmelserne. Naturligvis er det saaledes, at den gennemsnitlige Understøttelse, der udbetales fra Socialkontorerne, er lavere end den gennemsnitlige Understøttelse, man faar fra Arbejdsløshedskasserne, og at altsaa Regeringens Lovforslag, hvis det blev gennemført, vilde betyde nogen Forhøjelse for nogle arbejdsløshedsunderstøttede, men det, der er det principielt gale ved det, er altsaa, at Arbejdsløshedskasserne selv kommer til at betale den Merudgift, der bliver.

Jeg kan godt forstaa, at borgerlige Politikere ikke er glade ved en Sammenblanding af Velgørenhed og politisk Lovgivning, fordi det netop spiller paa to helt forskellige Strengte. Naar de nærmer sig Julen, faar de pludselig Øje paa Nøden og Elendigheden her i Samfundet; saa beroliger de deres Samvittighed med denne Julevelgørenhed og gaar derefter hen i Rigsdagen og andre Steder, hvor de har Indflydelse paa Tingenes Gang, og gør, hvad de kan for at hindre, at der virkelig sker reelle Forbedringer for de Folk, der er ude i Nød og Elendighed.

Søren P. Larsen: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen, at det er ikke, fordi vi fra vor Side ønsker at tale om noget andet, men naar det ærede Medlem baade gennem Dagsordener, gennem særlige Forslag og gennem en meget kraftig mundtlig Agitation baade i Tide og i Utide tager saa stærkt kritisk paa Vej over for de bestaaende Forhold, saa er det med Rette, vi gør opmærksom paa, hvorledes Tilstandene er i det velordnede kapitalistiske Samfund Danmark, som det ærede Medlem angriber i saa stærke Vendinger; vi henleder det ærede Medlems Opmærksomhed paa, hvorledes Forholdene er baade for de socialt nødstedte og med Hensyn til Retsbeskyttelsen, hvor de ærede Medlemmer af Det kommunistiske Parti jo nyder fuld Beskyttelse og har Adgang til at udøve en Kritik, som undertiden for udenforstaaende synes at være ganske urimelig i Betragtning af det revolutionære Maal, de Herrer stiller sig. Naar det ærede Medlem taler saa stærkt om, at det bestaaende Samfund ogsaa her i Landet kan kritiseres, er det rigtigt, det kan det selvfølgelig. Men jeg retter det bestemte Spørgsmaal til det ærede Medlem: Kan det